

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1682/2015
12.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиле ЗЗ О. из С., чији је пуномоћник Н.И., адвокат из Ц., против туженог М.Г. из С., чији је пуномоћник Б.Н., адвокат из С., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 299/15 од 14.05.2015. године, у седници већа одржаној 12.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж 299/15 од 14.05.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 989/2011 од 10.03.2015. године, одбијен је предлог туженог за понављање поступка који је правноснажно окончан пресудом Основног суда у Сомбору, Судска јединица у Кули П 989/2011 од 14.12.2011. године те, је обавезан тужени да тужиљи надокнади трошкове поступка.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж 299/15 од 14.05.2015. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено првостепено решење. Одбијен је захтев туженог за надокнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепеног решења тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу одредбе члана 399. а у вези са чланом 412. став 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) па је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се ревизијом указује, јер решење садржи јасне разлоге о одлучним чињеницама који су образложени у побијаном решењу. Из утврђених чињеница произлази да је пресудом Основног суда у Сомбору, Судска

јединица у Кули П 989/11 од 14.12.2011. године делимично усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи исплати на име дуга износ од 594.464,00 динара са законском затезном каматом од 15.07.2007. године до исплате, као и да заједно са туженом С.Г. тужиљи исплати трошкове парничног поступка у износу од 206.904,00 динара. Одлучујући о жалби туженог Апелациони суд у Новом Саду је донео пресуду Гж 1127/12 од 06.09.2012. године којом је жалбу делимично усвојио, а делимично одбио и првостепену пресуду од 14.12.2011. године укинуо у делу одлуке о трошковима парничног поступка и у том делу предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак, док је пресуду потврдио у преосталом побијаном усвајајућем делу.

Тужени је дана 10.12.2012. године поднео предлог за понављање поступка из разлога предвиђених чланом 426. став 1. тачка 2, 5. и 10. ЗПП, наводећи да су одлуке суда донете у поступку у којем је туженом незаконитим поступањем онемогућено да расправља пред судом о одлучним чињеницама јер се одлука суда заснива на исправи у којој је оверен неистинит садржај, као и да је тужени сазнао за нове чињенице и стекао могућност да употреби нове доказе на основу за које је за туженог могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. У прилогу су достављени докази потврда Ж. ДОО К. од 07.12.2012. године, ценовник АД Ц. Ф. ш. од 16.08.2006. године, допис М.К. од 13.11.2011. године, Информација о кретању цена Г. Н.С. од 22.10.2012. године, преглед сајта Привредне коморе за фебруар 2007. године и предложено саслушање законског заступника Ж. ДОО К.. На рочишту одржаном поводом поднетог предлога за понављање поступка од 10.03.2015. године суд је прочитао приложену писмену документацију и саслушао сведока М.Ђ.. На основу утврђених чињеница првостепени суд је одбио предлог за понављање поступка применом члана 422. став 1. тачка 1.ЗПП, налазећи да разлози за понављање поступка нису основани.

Одлучујући о жалби туженог другостепени суд је одбио жалбу туженог и потврдио првостепено решење.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом оспорава решење другостепеног суда којим је одбијена жалба и потврђено првостепено решење, јер је правилан закључак нижестепених судова да нису испуњени услови за понављање поступка из члана 422. став 1. тачка 1, 4. и 9. ЗПП.

Одредбом члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП је прописано да се правноснажно завршени поступак, на предлог странке може поновити ако странка сазна за нове чињенице, или нађе, односно стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука, да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Услов за понављање правноснажно завршеног поступка, применом члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП, је истицање само оних чињеница за које странка није знала до доношења правноснажне судске одлуке, при чему је неопходан услов за понављање поступка и да су те нове чињенице или нови докази, могли утицати на повољнију одлуку по странку, да су биле употребљене у ранијем поступку.

Правилан је закључак нижестепених судова да потврде приложене уз предлог за понављање поступка, а које се односе на цену минералног ђубрива у

спорном периоду, као и исказ предложеног сведока не представљају доказе и чињенице у смислу члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП, с обзиром на то да су исти могли бити употребљени, односно предложени од стране туженог у току ранијег поступка. Налаз вештака финансијске струке у склопу којег се налази спорна потврда Ж. о цени минералног ђубрива је достављен и туженом на изјашњење, чиме је омогућено да буде упознат са садржином истих. Цена вештачког ђубрива у спорном периоду није била параметар при утврђивању висине потраживања тужиље, већ количина преузетог минералног ђубрива прерачуната у количинску вредност пшенице, па стога предложени докази за понављање поступка, а на околности цене минералног ђубрива, нису од таквог значаја, односно не би довели до доношења повољније одлуке за туженог да су употребљени у ранијем поступку, како то правилно закључује другостепени суд.

Тужени није пружио доказе на наводе да је у потврди са стране 101/55 оверен неистинити садржај односно да је иста фалсификована. Исказом сведока М.Ћ. законског заступника Ж. није доведена у сумњу истинитост њене садржине, док је утврђење фалсификовања исправе условљено вођењем кривичног поступка. Туженом је омогућено да активно учествује у вођеном парничном поступку, пружена му је могућност предлагања доказних предлога као и изјашњења на налаз вештака на основу кога је утврђена висина потраживања тужиље, и уз који је и била приложена спорна потврда, исти су достављени странкама на изјашњење и самим тим туженом омогућено расправљање, а што указује да нису испуњени услови за понављање поступка прописаних чланом 422. став 1. тачка 1. и 4. ЗПП, како то правилно закључује другостепени суд.

Врховни касациони суд је ценио остале наводе у ревизији туженог па је нашао да су без утицаја на правилно донете одлуке нижестепених судова.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд је применом члана 405. став 1. а у вези члана 412. став 5. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**